

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. J.H., zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2013, čj. MMR-26468/2013-83/1972,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 9. 2013, čj. MMR-26468/2013-83/1972, a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 7. 3. 2013, čj. 241/SÚ/13-4, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 12. 11. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 9. 2013, čj. MMR-26468/2013-83/1972, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení obnovy řízení.

II. Předcházející řízení

Dne 1. 8. 2008 podala společnost VAPROSTAV s.r.o. [= žadatel] Magistrátu města Karlovy Vary žádost o *vydání rozhodnutí o umístění stavby* Bytové domy Jenišov na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 457/1 a 843 v k.ú. Jenišov. Dne 30. 11. 2009 pod sp. zn. SÚ/9981/08/Lu-328.3 Magistrát města Karlovy Vary (dále též jen „*stavební úřad*“) rozhodl o umístění stavby Bytové domy Jenišov na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 457/1 a 843 v k.ú. Jenišov, stanovil obsah a popis stavby, podmínky pro umístění stavby a rozhodl o podaných námitkách účastníků řízení. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary bylo podáno několik odvolání. Jedním z odvolatelů byl Ing. J.H. jako osoba, jejíž věcné právo k sousednímu pozemku nebo stavbě na něm může být rozhodnutím přímo dotčeno. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2010, čj. 825/SÚ/10-2, Krajský úřad Karlovarského kraje všechna odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 11. 2009, sp. zn. SÚ/9981/08/Lu-328.3, potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu podali žalobci *a)* Ing. J.H. a *b)* Z.B. společnou žalobu ke zdejšímu soudu.

Dne 13. 8. 2010 podala společnost VAPROSTAV s.r.o. [= stavebník] stavebnímu úřadu žádost o *vydání stavebního povolení* na stavbu Bytové domy Jenišov na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 457/1 a 843 v k.ú. Jenišov. Dne 15. 4. 2011 pod sp. zn. SÚ/12418/10/Ko-330 Magistrát města Karlovy Vary tuto žádost společnosti VAPROSTAV s.r.o. o stavební povolení přezkoumal a na základě tohoto přezkoumání *I.* vydal podle § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. stavební povolení na stavbu Bytové domy Jenišov na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 457/1 a 843 v k.ú. Jenišov, *II.* stanovil podmínky pro provedení stavby, *III.* stanovil podmínky pro užívání stavby a *IV.* vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se odvolali *a)* Ing. J.H. , *b)* Z.B. a *c)* obec Jenišov. Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2011, čj. 835/SÚ/11-4, Krajský úřad Karlovarského kraje *I.* podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odvoláními napadené rozhodnutí stavebního úřadu změnil v některých bodech výrokové části *IV.* a v některých bodech výrokové části *II.*, kdežto zbývající část rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15. 4. 2011, sp. zn. SÚ/12418/10/Ko-330, podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdil, a *II.* podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání Ing. J.H. jako opožděně podané zamítl.

Rozsudkem ze dne 30. 8. 2012, čj. 57A 39/2010-104, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 7. 4. 2010, čj. 825/SÚ/10-2, zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podala společnost VAPROSTAV s.r.o. kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 155/2012-141, Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2012, čj. 57A 39/2010-104, zamítl.

Dne 7. 11. 2012 podal žalobce Krajskému úřadu Karlovarského kraje žádost o *obnovu řízení o povolení stavby* Bytové domy Jenišov. Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013, čj. 241/SÚ/13-4, Krajský úřad Karlovarského kraje podle § 100 odst. 6 správního řádu žádost o obnovu řízení před stavebním úřadem ukončeného pravomocným rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 22. 7. 2011, čj. 835/SÚ/11-4, ve věci odvolacího řízení proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15. 4. 2011, sp. zn. SÚ/12418/10/Ko-330, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce odvolání. Touto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 9. 2013, čj. MMR-26468/2013-83/1972, Ministerstvo pro místní rozvoj odvolání žalobce zamítlo a odvoláním napadené rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 3. 2013, čj. 241/SÚ/13-4, potvrdilo.

III. Žaloba

Sub 2. žaloby žalobce poukazuje na to, že jestliže bylo soudem potvrzeno, že stavba byla umístěna v rozporu se zákonem, přičemž se nejednalo o nezákonnost bagatelní, ale o rozpor s územně plánovací dokumentací, potom krajskému úřadu nepřísluší toto bagatelizovat či „pokrývat“ odkazem na jiné případy, v nichž byl porušen zákon. Jestliže krajský úřad argumentuje principy právního státu, potom ovšem je jejich zcela nepochybným popřením, když správní orgán rozhodnutí soudu, kterým byla potvrzena nezákonnost umístění dané stavby, zcela opomíjí a odmítá jej promítnout do právních poměrů dané věci; právě v demokratickém právním státu nelze postupovat tak, jak to učinil správní orgán, tj. připustit, aby pravomocné rozhodnutí soudu, jímž byla potvrzena nezákonnost umístění stavby, bylo pouze akademické a nijak se neprojevalo ve vztahu k realizaci dané stavby, jak ovšem vyznívá - zcela tedy nesprávný - závěr rozhodnutí krajského úřadu (potvrzeného žalovaným).

Sub 3. žaloby se uvádí, že rozhodnutí o umístění stavby je v tomto případě závazným a neopominutelným podkladem pro povolení stavby - bez něj nelze stavební povolení vydat. Tj. bez pravomocného a vykonatelného územního rozhodnutí o umístění nové stavby nelze tuto stavbu povolit (nelze pro tuto stavbu vydat stavební povolení). Je tedy zcela nepochybné, že zrušení rozhodnutí ve věci umístění stavby (v jehož důsledku není stavba pravomocně umístěna) by vedlo k jinému řešení otázky řešené v obnoveném stavebním řízení (zda stavbu povolit či nikoli), a to k zamítnutí žádosti o stavební povolení, neboť tuto stavbu nelze bez jejího umístění povolit. S ohledem na § 94 odst. 5 stavebního zákona je zřejmé, že není nutno čekat na to, jakým způsobem bude rozhodnuto ve znovuvvedeném územním řízení, neboť územní rozhodnutí již není možno vydat, a tedy stavbu již nyní nelze umístit. Podmínka jiného řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, se nevztahuje k územnímu řízení o umístění dané stavby či k předchozímu stavebnímu řízení (což zmatečně řešil správní orgán), ale k řízení, o jehož obnovu se žádá, tj. k novému řízení o povolení dané stavby. V tomto řízení by potom nepochybně muselo dojít k zamítnutí žádosti o vydání stavebního povolení, neboť stavba již není umístěna, tedy není splněn základní předpoklad pro její povolení. Tj. je nepochybné, že v obnoveném stavebním řízení by muselo být rozhodnuto jinak - žádost o stavební povolení by musela být zamítnuta. Není pravdivé tvrzení krajského úřadu, že „problematika umístění předmětné stavby bytových domů, která se řeší v územním řízení, je již vyřešena“ - vyřešena totiž není, neboť tato otázka je vyřešena pouze pravomocným územním rozhodnutím o umístění dané stavby, a to zde není a ani nebude v případě nově obnovovaného stavebního řízení, neboť územní rozhodnutí nelze již vydat.

Sub 4. žaloby žalobce namítá, že krajskému úřadu v žádném případě nepřísluší zpochybňovat platnost či závaznost vyhlášky obce Jenišov č. 2/99, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov. Tato vyhláška je platná a účinná a její regulativy jsou závazné pro rozhodování v území, tedy i pro krajský úřad a pro stavebníka. Krajskému úřadu nepřísluší v řízení o umístění stavby ani v řízení o obnově řízení posuzovat, které regulativy územního plánu měly či neměly být součástí vyhlášky a které tedy bude dodržovat a které - s ohledem na své subjektivní přesvědčení - nikoli. Takovýto postup je nesprávný a nezákonný, neboť dle § 43 odst. 5 stavebního zákona je územní plán závazný pro rozhodování v území. Argumentace krajského úřadu odkazem na názor nějakého jiného správního orgánu je zcela mimoběžná, neboť úřad netvrdí, že by stavba nebyla v rozporu s územně plánovací dokumentací; tvrdí, že územní plán není správný a že jej nemusí respektovat, což je však nepřípustné, neboť dokud není některým ze zákonem stanovených způsobů změněn, je platný a účinný a je třeba jej respektovat. Na uvedeném nemůže nic změnit ani názor Ministerstva pro místní rozvoj, navíc na ustanovení v jiné vyhlášce, či pozastavení výkonu této jiné vyhlášky (města Karlovy Vary). Jestliže měl úřad za to, že obdobné ustanovení ve vyhlášce obce Jenišov není správné, mohl podat podnět na jeho změnu; v žádném případě se však nemůže sám usnést, že toto ustanovení je nezákonné, a proto jej bude zcela při rozhodování opomíjet.

Sub 6. žaloby se konstatuje, že ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, jímž se krajský úřad snažil legitimizovat své předchozí nezákonné rozhodování a odůvodnit nerespektování rozsudku soudu, míří samozřejmě jen na příklady předchozí dobré správní praxe - rozhodně jím nelze odůvodnit nezákonné rozhodování. Je tedy zcela nerozhodné, že došlo k případnému umístění jiných staveb v rozporu s územním plánem; to nemůže nikterak „zhojit“ nezákonné rozhodování v daném případě (zvláště když tyto nezákonnosti byly krajskému úřadu nyní výslovně vytčeny soudním rozhodnutím). Zásada legitimního očekávání nemůže „přebít“ zásadu zákonnosti; zásada legitimního očekávání má místo tam, kde je - v zákonných mezích - dána správnímu orgánu určitá diskreční pravomoc nebo se jedná o výklad neurčitých právních pojmů. Nemá však místo tam, kde je správnímu orgánu dán jasný příkaz, jak má postupovat, tj. např. jako je tomu zde, kdy je nepochybnou podmínkou umístění stavby její soulad s územně plánovací dokumentací (přičemž zde stavba v souladu není), tedy nikdo nemůže legitimně očekávat, že i v jeho případě úřad této zákonné podmínce nedostojí. Jinými slovy jestliže byla v daném místě vytvořena nezákonná, špatná správní praxe (k čemuž navíc, jak vyplývá, přispěl samotný krajský úřad, neboť o tomto věděl a sám toto schvaluje), potom tato nemohla založit žádné legitimní očekávání dotčených osob. Pilířem legitimního očekávání je totiž zejména očekávání, že správní orgán bude postupovat v souladu se zákonem - nelze legitimně očekávat nezákonné rozhodování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 155/2012-141). Jestliže tedy stavební zákon výslovně ukládá jako podmínku umístění stavby soulad s územně plánovací dokumentací a stavby s ní v souladu nejsou, potom nemohu legitimně očekávat (byť úřad pochybil v předchozích případech), že tyto nezákonnosti bude úřad opakovat i v mém případě; tím bych totiž pro sebe očekával prospěch z nezákonného rozhodování nebo z nezákonného úředního postupu, což není přípustné a nelze tomuto přiznat jakoukoli právní ochranu.

Sub 7. žaloby se žalobce dovolává toho, že z obsáhlého (avšak v zásadě nic relevantního neříkajícího) odůvodnění rozhodnutí žalovaného lze vysledovat důvod, pro který je - dle žalovaného - zamítnutí žádosti o obnovu daného stavebního řízení správné, a sice že není splněna podmínka dle § 100 odst. 1 správního řádu, kdy řízení lze obnovit, jen pokud by dané skutečnosti mohly ovlivnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalovaný však k tomuto zcela pominul podrobnou argumentaci uvedenou v odvolání žalobce, dle níž je zřejmé, že tato podmínka je nepochybně splněna, neboť v obnoveném stavebním řízení by nejenže mohlo, ale dokonce muselo být rozhodnuto jinak, neboť stavba již není (a s ohledem na § 94 odst. 5 stavebního zákona ani již nemůže být) umístěna, a tedy by ji s ohledem na § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona již nebylo a není možno povolit. Postoj zaujatý žalovaným by znamenal absolutní popření smyslu soudního přezkumu územního rozhodnutí (což však správním orgánům nepřísluší), neboť kdyby se zrušení nezákonného územního rozhodnutí nijak nepromítlo do reálných poměrů v území (nepůsobilo by nemožnost realizace - nezákonně umístěné - stavby), a to ani cestou obnovy stavebního řízení, zcela by tím pozbylo rozhodování správních soudů smyslu. Nelze však připustit, aby soudní rozhodnutí o nezákonnosti umístění stavby nemělo v právním státu žádný dopad do reálných poměrů dané věci!

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém vyjádření k žalobě uvedlo, že krajský úřad dospěl ke správnému závěru, že jeho rozhodnutí ze dne 7. 4. 2010, čj. 825/SÚ/10-2, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 11. 2009, čj. SÚ/9981/08/Lu-328.3, o umístění předmětné stavby, lze považovat za rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení ve věci povolení předmětné stavby, ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, ačkoliv prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu krajským soudem zrušeno nebylo, avšak není právně účinné, respektive není v právní moci, a krajský úřad ke dni vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu stavebního řízení v odvolacím řízení ve věci umístění stavby dosud nekonal.

Součástí rozhodování správního orgánu o povolení obnovy řízení podle § 100 správního řádu je ovšem i správní úvaha, zda zrušení takového podkladového rozhodnutí mohlo odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Podle § 100 odst. 5 správního řádu se na obnovu řízení obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení správního řádu se na rozhodování správních orgánů o obnově řízení, tedy i na rozhodování o žádosti účastníka řízení o povolení obnovy řízení, obdobně použijí ustanovení upravující ochranu dobré víry. Samotné rozhodnutí o obnově řízení sice ještě neznamená přímý a bezprostřední zásah do pravomocného rozhodnutí (k tomu by případně došlo až v důsledku nového řízení, kdy novým rozhodnutím ve věci dochází ze zákona ke zrušení původního rozhodnutí), i samotné zpochybnění právního stavu založeného takovým rozhodnutím však může mít na právní postavení jeho adresáta (adresátů) nezanedbatelný vliv, zejména, jde-li o správní rozhodnutí, ze kterého vyplývá určité oprávnění, na něž jsou vázány další právní vztahy, a zdůraznění ochrany dobré víry je proto v tomto případě zcela na místě. Krajský úřad se v řízení o povolení obnovy řízení v rámci své správní úvahy zabýval i otázkou šetření práv nabytých v dobré víře ve smyslu výše uvedených ustanovení správního řádu.

Ministerstvo se ztotožnilo se závěrem krajského úřadu, že ačkoliv nastala skutečnost, že bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného ve stavebním řízení, které má být obnoveno [§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu], nebyla k vydání rozhodnutí o povolení obnovy řízení splněna podmínka, aby zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí v původním stavebním řízení, které má být obnoveno, mohlo odůvodňovat jiné řešení otázky. Dle § 94 odst. 5 stavebního zákona, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. V daném případě bylo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 4. 2010, čj. 825/SÚ/10-2, ve věci umístění stavby zrušeno rozsudkem soudu ze dne 30. 8. 2012, čj. 57A 39/2010-104, který nabyl právní moci dne 2. 10. 2012, a věc byla vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení. Nastala tedy situace upravená ustanovením § 94 odst. 5 stavebního zákona, a to, že ke zrušení územního rozhodnutí došlo po povolení stavby, neboť právní účinky povolení stavby nastaly dnem 27. 7. 2011. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona vymezuje vztah územního rozhodnutí a povolení stavby, respektive stanoví, kdy již nelze územní rozhodnutí vydat a plně dopadá na daný případ. Krajský úřad se zabýval i otázkou, zda za stavu, kdy již nelze územní rozhodnutí vydat, není správní orgán ze zákona povinen zabývat se posuzováním souladu stavby s územně plánovací dokumentací i v řízení stavebním, a povolení obnovy stavebního řízení by tak mělo z důvodu možného jiného řešení otázky, jež byla předmětem posuzování ve stavebním řízení, význam.

Nelze přisvědčit žalobní námitce, že *v obnovovaném stavebním řízení by se měla řešit primárně nikoli otázka souladu stavby s územně plánovací dokumentací, ale to, zda daná novostavba byla umístěna (a s ohledem na zrušení územního rozhodnutí a nemožnost jeho znovuvydání umístěna stavba není, tedy by ji nebylo možno povolit), což však žalovaný zcela opomenul a nikterak se k tomu nevyjádřil.* V žalobou napadeném rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že krajský úřad uvedl, že z § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona vyplývá, že ve stavebním řízení se projektová dokumentace povolované stavby posuzuje z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací pouze tehdy, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí, územní opatření nebo územní souhlas, s tím, že v posuzovaném případě územní rozhodnutí vydáno bylo. Bylo sice následně zrušeno, avšak s ohledem na § 94 odst. 5 stavebního zákona se územní rozhodnutí znovu nevydává. Krajský úřad dospěl k závěru, že za stavu, kdy v daném případě ve smyslu § 94 odst. 5 stavebního zákona nelze územní rozhodnutí po jeho zrušení znovu vydat, není naplněna podmínka obnovy řízení, a to, že zrušení rozhodnutí ve věci umístění stavby ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Pokud žalobce připomíná, že *dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je územní rozhodnutí nezbytným podkladem pro povolení nové stavby - k žádosti o stavební povolení musí stavebník doložit pravomocné rozhodnutí o jejím umístění,* tak ministerstvo podotýká, že v uvedeném ustanovení stavebního zákona není uvedeno to, co uvádí žalobce, nýbrž je v něm stanoveno, z jakých hledisek stavební úřad přezkoumává podanou žádost a připojené doklady. Ustanovení § 110 stavebního zákona stanoví náležitosti žádosti o stavební povolení (odst. 1), dále určuje obsah příloh žádosti o stavební povolení (odst. 2), stanoví počet vyhotovení předkládané projektové dokumentace (odst. 3) a rovněž to, jaké důsledky pro další postup v řízení má, jestliže projektová dokumentace nebyla zpracována oprávněnou osobou (odst. 4). Pokud jde o podrobné obsahové náležitosti žádosti o stavební povolení, rozsah a obsah projektové dokumentace, odkazuje na prováděcí předpis (odst. 5) a upravuje další otázky

(odst. 6 a 7). V § 110 stavebního zákona ani v § 111 písm. a) téhož zákona není uvedeno, že *je územní rozhodnutí nezbytným podkladem pro povolení nové stavby - k žádosti o stavební povolení musí stavebník doložit pravomocné rozhodnutí o jejím umístění*. Ministerstvo konstatovalo, že není sporu o tom, že rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 8. 2012, čj. 57A 39/2010-104, pravomocným ode dne 2. 10. 2012, bylo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 4. 2010, čj. 825/SU/10-2, ve věci umístění předmětné stavby zrušeno jako nezákonné a věc byla vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení. Ve věci žádosti o obnovu stavebního řízení má rozsudek krajského soudu význam s ohledem na posouzení věci podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu ve spojení s § 94 odst. 5 stavebního zákona. Závaznost výroku pravomocného rozhodnutí krajského soudu pro krajský úřad se váže k rozhodování ve věci umístění předmětné stavby, nikoliv ve věci povolení stavby. Ve věci rozhodování o žádosti o obnovu stavebního řízení má rozsudek krajského soudu význam, který byl v rozhodnutí ministerstva objasněn.

Pokud Ing. J.H. v odvolání, stejně jako nyní v žalobě, namítal, že *bez pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o umístění nové stavby nelze tuto stavbu povolit (nelze pro tuto stavbu vydat stavební povolení)*, tak předmětná stavba již povolena byla, s tím, že stavební řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí krajského úřadu ze dne 22. 7. 2011, čj. 835/SU/11-4. Dle doložky právní moci vyznačené krajským úřadem na písemném vyhotovení rozhodnutí nabylo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 22. 7. 2011, čj. 835/SÚ/11-4, a současně rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 4. 2011, čj. SÚ/12418/10/Ko-330, právní moci dne 27. 7. 2011. Právní účinky rozhodnutí ve věci povolení stavby nebyly předmětem odvolacího řízení. Krajský úřad posoudil v daném případě podmínky obnovy řízení ve věci řízení o povolení předmětné stavby, a to s užitím správního uvážení. Ministerstvo neshledalo, že by krajský úřad v daném případě vybočil z mezí správního uvážení, ani že by rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 3. 2013, čj. 241/SÚ/13-4, a řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a neshledalo ani nesprávnost rozhodnutí krajského úřadu (§ 89 odst. 2 správního řádu). Ministerstvo v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 10. 9. 2013, čj. MMR-26468/2013-83/1972, zdůraznilo, že předmětem odvolacího řízení může být výlučně přezkoumání zákonnosti a správnosti (§ 89 odst. 2 správního řádu) rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 3. 2013, čj. 241/SÚ/13-4, o zamítnutí žádosti o obnovu řízení a že námitky směřující do (původního) řízení ve věci povolení stavby nebo umístění stavby jsou irelevantní, neboť směřují mimo předmět řízení. K tomu ministerstvo v obecné rovině podotklo, že účelem obnovy řízení není zkoumání zákonnosti správního rozhodnutí, respektive řízení, které jeho vydání předcházelo, z hlediska souladu daného rozhodnutí s právním stavem a skutkovými okolnostmi v době vydání rozhodnutí. Ministerstvo je toho názoru, že nezákonností, která by byla důvodem ke zrušení rozhodnutí ministerstva v soudním řízení, nemůže být případný nedostatek odůvodnění, spočívající ve výslovném nevypořádání námitek směřujících mimo předmět řízení, které by jako takové nemohly mít vliv na způsob rozhodnutí ve věci.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Právní úprava

Ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo

zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud toto rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podmínkami povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu – vedle žádosti účastníka řízení – je, že 1) správní řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, 2) že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v původním řízení, a 3) že toto rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení.

V.2 Podmínky č. 1) a 2) povolení obnovy řízení

V daném případě nebylo naplnění první podmínky [ke dni rozhodování správních orgánů o žádosti o povolení obnovy řízení] a druhé podmínky povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu sporováno.

V.3 Podmínka č. 3) povolení obnovy řízení

Zato splnění třetí podmínky povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu je náplní řady argumentů a protiargumentů účastníků soudního řízení.

Soud tu proto předznamenává, že obnova řízení se může skládat ze dvou samostatných stadií. V prvním stadiu, které je upraveno v § 100 správního řádu jako tzv. *iudicium rescindens* (řízení o povolení nebo nařízení obnovy), správní orgán zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí a pouze rozhodne, zda povolí či nepovolí (nařídí či nenařídí) obnovu řízení. Teprve v případě, že správní orgán povolí či nařídí obnovu řízení, nastupuje druhé stadium, které je upraveno v § 102 správního řádu jako tzv. *iudicium rescissorium* (obnovené řízení), kde se opětovně rozhoduje o merituu věci, o němž již bylo rozhodnuto v původním řízení. Původní rozhodnutí se neruší rozhodnutím o povolení či nařízení obnovy, ale až novým rozhodnutím vydaným v obnoveném řízení (§ 102 odst. 9 správního řádu).

K prvnímu stadiu obnovy řízení zaujala odborná literatura tento názor: „*Výše uvedené důvody pro obnovení řízení [= důvody uvedené v § 100 odst. 1 pod písm. a) a b) správního řádu] mohou vést k povolení či nařízení obnovy řízení pouze v případě, že mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Správní orgán se tedy již v prvním stadiu obnovy řízení, v němž se teprve rozhoduje, zda bude obnova řízení povolena či nařízena, musí předběžně zabývat relevancí skutečností, důkazů nebo rozhodnutí pro původní řízení v tom smyslu, zda jsou schopny odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jedná se o obdobu předběžného posouzení věci v přezkumném řízení (viz § 95 odst. 1), kdy by měl správní orgán předběžně posoudit, zda se nejedná o skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí, která sice formálně odpovídají důvodům pro obnovu řízení uvedeným v písm. a) a b) tohoto ustanovení, zjevně ovšem nemohou odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a bylo by tak nadbytečné vést obnovené řízení, které by ve věci nic nového nemohlo přinést. Přesto není vyloučeno, že v obnoveném řízení správní orgán vyřeší otázku, která byla předmětem rozhodování, stejným způsobem jako v původním řízení.*“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo:

Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 410] a tento obdobný názor: „*Také v tomto případě musí být k vydání rozhodnutí o povolení obnovy řízení splněna podmínka, aby zrušení či změna (podmiňujícího) rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí v původním řízení, které má být obnoveno, mohlo odůvodňovat (nikoliv tedy „odůvodňovalo“ – to se bude posuzovat až v novém řízení) nové řešení otázky. Ke změně nebo zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, může, jde-li o rozhodnutí správního orgánu, dojít jak ze strany správního orgánu, nejspíše v přezkumném řízení (§ 97 odst. 3), tak ze strany soudu, a to jak na základě soudního řádu správního, tak na základě páté části občanského soudního řádu, podle toho, jakému způsobu soudní kontroly bude podkladové rozhodnutí podléhat.*“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 861].

Krajský úřad uspořádal své úvahy o tom, zda v daném případě zrušení rozhodnutí o umístění stavby může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v řízení o vydání stavebního povolení, do dvou celků: *Sub I.* svých úvah došel krajský úřad k názoru, že ve stavebním řízení se „záměr“, resp. projektová dokumentace povolované stavby posuzuje z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací pouze tehdy, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí, územní opatření nebo územní souhlas. V posuzovaném případě územní rozhodnutí ve věci vydáno bylo. Bylo sice následně zrušeno, ale vzhledem k § 94 odst. 5 stavebního zákona se nové územní rozhodnutí ve stejné věci vydávat nebude, neboť problematika umístění předmětné stavby bytových domů, která se řeší v územním řízení, je již vyřešena, a není zákonný důvod k tomu, aby se za současného stavu věci znovu řešila. *Sub II.* svých úvah došel krajský úřad k názoru, že vzhledem k tomu, že v obci Jenišov byly více jak 10 let umísťovány a povolovány stavby v rozvojovém území v rozporu s čl. 23 odst. 2 Obecně závazné vyhlášky obce Jenišov č. 2/99, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov [„*V rozvojovém území je možno povolit novou výstavbu nebo přestavbu až na základě schválené územně plánovací dokumentace, popřípadě projednaného územně plánovacího podkladu.*“], za souhlasu stavebního úřadu a obce Jenišov, v jejímž správním území se nacházejí, bylo by v rozporu se zásadou nestranného postupu správních orgánů a rovného přístupu k dotčeným osobám a zásadou ochrany legitimního očekávání, jinak řešeno zásady oprávněné důvěry v postupy orgánů, kdyby zdejší odbor nedodržení čl. 23 odst. 2 uvedené obecně závazné vyhlášky u konkrétní stavby bytových domů v Jenišově posoudil jako zákonný důvod k povolení obnovy stavebního řízení. Na základě těchto úvah dospěl krajský úřad k závěru, že zrušení jeho rozhodnutí ze dne 7. 4. 2010, čj. 825/SÚ/10-2, nemůže v žádném případě odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování ve stavebním řízení na stavbu předmětných bytových domů v Jenišově.

K *I. části* úvah krajského úřadu soud uvádí, že je zde třeba rozkrýt především relaci mezi § 94 odst. 5 a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

Ve vládním návrhu nového stavebního zákona mělo ustanovení odpovídající § 94 pouze čtyři odstavce. Doplnění tohoto ustanovení o pátý odstavec doporučil Poslanecké sněmovně až Výbor pro veřejnou správu, regionální rozvoj a životní prostředí [Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 4. volební období, 2002 – 2006, tisk 998/0, část č. 1/11, a tisk 998/1]. Od počátku účinnosti stavebního zákona § 94 odst. 5 zněl: „Dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení nebo udělení souhlasu

stavebního úřadu (§ 106 odst. 1), územní rozhodnutí se již nevydává.“. Novelou stavebního zákona provedenou s účinností od 1. 1. 2013 zákonem č. 350/2012 Sb. byla v § 94 odst. 5 slova „právní moci stavebního povolení nebo udělení souhlasu stavebního úřadu (§ 106 odst. 1)“ nahrazena slovy „povolení stavby“. Z § 94 odst. 5 stavebního zákona plyne, že ve vymezené situaci se územní rozhodnutí (patrně z důvodu nadbytečnosti) již nevydává, nikterak z něj však nevyplývá, že umístění stavby bylo už definitivně vyřešeno a nemůže se v další souvislosti znovu řešit. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona proto podle názoru soudu neopodstatňuje závěr správních orgánů, že zrušení rozhodnutí o umístění stavby nemůže odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení o povolení stavby.

Rovněž ustanovení § 111 stavebního zákona existuje ve znění účinném před a po novele provedené zákonem č. 350/2012 Sb. Podle § 111 odst. 1 písm. a) tohoto zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 stavební úřad přezkoumal podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověřil zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Podle § 111 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013 stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací. Z tohoto ustanovení lze dovodit, že jestliže ve věci bylo vydáno územní rozhodnutí, ověřuje stavební úřad soulad projektové dokumentace s vydaným územním rozhodnutím, jestliže však ve věci nebylo vydáno územní rozhodnutí, ověřuje stavební úřad soulad projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací. Pod podmínku „nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí“ je nepochybně možno zařadit také skutečnost, že územní rozhodnutí bylo ve věci vydáno, následně bylo zrušeno a ježto se jedná o situaci vymezenou v § 94 odst. 5 stavebního zákona, nebude již znovu vydáno. Soud tudíž nesdílí přesvědčení žalobce, že v případě zrušení rozhodnutí o umístění stavby musí v obnoveném řízení nutně padnout i stavební povolení.

Ohledně postupu v obnoveném řízení soud alespoň rámcově upozorňuje na § 102 odst. 6 větu první správního řádu, podle něhož v novém řízení může správní orgán využít podkladů původního rozhodnutí včetně podkladů rozhodnutí o odvolání, nevylučuje-li to důvod nového řízení. K tomu se odborná literatura vyslovila takto: „Vzhledem k tomu, že nové řízení je koncipováno jako pokračování původního řízení a lze říci, že s ním tvoří jeden celek, může v novém řízení správní orgán využít podkladů původního rozhodnutí včetně podkladů pro rozhodnutí o odvolání, nevylučuje-li to důvod nového řízení Správní orgán pak hodnotí podklady pro vydání rozhodnutí z původního a nového řízení jako jeden celek a v jejich vzájemných souvislostech.“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 419] a takto: „Správní orgán může v novém řízení využít podkladů původního rozhodnutí, včetně podkladů rozhodnutí o odvolání, nevylučuje-li to důvod nového řízení, tzn. nejde-li např. o takové důkazy, které byly získány nebo provedeny

v rozporu se zákonem. Nové řízení je (až na zákonem stanovené výjimky) prvostupňovým řízením (§ 102 odst. 8), a pokud jde o podklady pro rozhodnutí, platí tedy i v tomto případě obecná ustanovení § 50 a násl. Při využívání podkladů původního rozhodnutí je však třeba brát v úvahu nové skutkové a právní okolnosti, ze kterých se v novém řízení musí vycházet.“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 891]. To v daném případě znamená, že v obnoveném řízení o žádosti o vydání stavebního povolení by za účelem ověření souladu projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací bylo možno z územního řízení o umístění stavby využít zjištění, která byla aprobována, ale nově by bylo nutno posoudit závěry, jež byly shledány nezákonnými (nebo vytvořenými na základě vadného postupu), a to rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2012, čj. 57A 39/2010-104, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 155/2012-141.

Aniž soud jakkoliv miní předjímat výsledek obnoveného řízení (k tomu též bod VI. odst. 2 odůvodnění tohoto rozsudku), obecně je možno říci, že může dojít zejména k tomu, že otázka, která byla předmětem rozhodování, bude v obnoveném řízení vyřešena stejným způsobem jako v původním řízení, částečně jiným způsobem než v původním řízení (např. stanovením striktnějších podmínek pro užívání stavby) nebo zcela odlišným způsobem než v původním řízení (v takovém případě by zřejmě nezbylo než žádost o vydání stavebního povolení zamítnout).

K II. části úvah krajského úřadu soud konstatuje, že v předmětném stadiu řízení je předčasná. V řízení o povolení obnovy řízení je správní orgán oprávněn předběžně posoudit, zda nejde o rozhodnutí, které zjevně nemůže odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování, v této fázi řízení však správní orgán není oprávněn předjímat výsledek případného obnoveného řízení, neboť povolí-li obnovu řízení, neznamená to ještě, že přezkoumávané rozhodnutí bude změněno či zrušeno. K otázce samotné se tak sluší jen podotknout, že při eventuálním konfliktu základních zásad činnosti správních orgánů je důležité mít na zřeteli, že ve správním řádu nejsou zásady uvedené v § 2 odst. 4 akcentovány tak přísně jako zejména zásada legality. To vyplývá, pomineme-li řazení jednotlivých zásad, především z použité dikce, kdy u zásady zakotvené v § 2 odst. 1 je užito výrazu „postupuje“ [„*Správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“).*“], kdežto u zásad ochrany veřejného zájmu, nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodnutí) je užit méně kategorický výraz „dbá“ [„*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“].

Ve vyjádření k žalobě Ministerstvo pro místní rozvoj uvedlo rovněž to, že krajský úřad se v řízení o povolení obnovy řízení v rámci své správní úvahy zabýval i otázkou šetření práv nabytých v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 za použití § 100 odst. 5 správního řádu.

I u této záležitosti lze mít za to, že nepatří již do rozhodování o povolení obnovy řízení, ale až do rozhodování v samotném obnoveném řízení. Také přezkumné řízení je totiž možno rozčlenit na dvě fáze, a to na předběžné posouzení věci a na přezkumné řízení samotné. Ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu se – oproti ustanovením § 94 odst. 2 a 3

– evidentně týkají až vlastního přezkumného řízení (arg.: „*Jestliže po zahájení přezkumného řízení ...*“ a „*Při rozhodování v přezkumném řízení ...*“). Ochrana práv nabytých v dobré víře tak náleží až do obnoveného řízení samotného; s ohledem na zaměření tohoto přezkumu proto soud nemá potřebu ani příležitost se k této otázce dále vyjadřovat.

Lze tak uzavřít, že podle názoru soudu správní orgány neprokázaly, že v daném případě zrušení rozhodnutí o umístění stavby nemůže odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení o povolení stavby [§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu].

V.4 Ostatní žalobní námitky

V daném případě se soud soustředil na to, zda zrušení rozhodnutí o umístění stavby může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení o vydání stavebního povolení. Jinými otázkami, zejména takovými, které by mohly nebo měly být předmětem samotného obnoveného řízení, se soud z důvodů uvedených výše zabývat nemohl, a proto je ani neřešil, ani k nim neprováděl dokazování.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud pro nezákonnost a vady řízení podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [uvedená nezákonnost a procesní vady nejsou bez újmy instance odstranitelné jen aktivitou odvolacího správního orgánu], a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Soud vnímá specifickou povahu tohoto případu. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 22. 7. 2011, čj. 835/SÚ/11-4 [jímž bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 4. 2011, sp. zn. SÚ/12418/10/Ko-330, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu Bytové domy Jenišov], podal žalobce Z.B. žalobu ke zdejšímu soudu. Rozsudkem ze dne 29. 11. 2013, čj. 57A 76/2011-172, který nabyl právní moci dne 20. 1. 2014, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 22. 7. 2011, čj. 835/SÚ/11-4, zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podala společnost VAPROSTAV s.r.o. kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 9. 4. 2014, čj. 1 As 12/2014-135, Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2013, čj. 57A 76/2011-172, zamítl. V právě přezkoumávané věci se tedy posuzuje zamítnutí žádosti o obnovu řízení o povolení stavby, avšak rozhodnutí ve věci ukončující původní řízení o povolení stavby dodatečně pozbylo právní moci. Jelikož ovšem při přezkoumávání rozhodnutí je soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v době jeho rozhodování o žádosti o obnovu řízení, resp. o odvolání proti zamítnutí této žádosti (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), zdejší soud se nesnažil aktuálně posuzovanou věc subsumovat pod tzv. bezpředmětnost řízení a rozhodl o ní meritorně. Tato specifická situace však může modifikovat tradiční vázanost správního orgánu právním názorem soudu, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (žalobce podle § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s., žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, je zdejší soud toho názoru, že účastníci původního řízení před správním orgánem nemohou být potenciálními zúčastněnými osobami v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byla žádost o obnovu zamítnuta [řízení o povolení obnovy řízení – *iudicium rescindens*], mohli by být (potenciálními) zúčastněnými osobami až v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo opětovně rozhodnuto o meritu věci [obnovené řízení – *iudicium rescissorium*].

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena parčíková lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. prosince 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.,
v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková